

Czwartek, 29 marca 2007 r.

64. wskazuje, że telewizyjna transmisja wydarzeń sportowych coraz częściej odbywa się za pośrednictwem kanałów kodowanych i kanałów płatnych, co oznacza, że wielu konsumentów nie ma możliwości ich oglądania;

Doping

65. zaleca, by państwa członkowskie traktowały jako rzecz ważną zapobieganie i zwalczanie dopingu; wzywa o ustanowienie polityki zapobiegania i karania dopingu oraz podkreśla potrzebę zwalczania nieprawidłowych zachowań poprzez przeprowadzanie kontroli, badań, testowanie, stałe wykonywanie kontrolnych badań antidopingowych przez niezależnych lekarzy, jak również poprzez równoległą edukację, zapobieganie i szkolenia; wzywa kluby zawodowe do wydania oświadczenia o samozobowiązaniu się do zwalczania dopingu i wprowadzenia wewnętrznych kontroli sprawdzających stosowanie się do niego;

*

* *

66. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich, UEFA, FIFA, EPFL, Forum Klubów Europejskich, i FIFPro.

P6_TA(2007)0101

Włączenie nowych państw członkowskich do WPR

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie włączenia nowych państw członkowskich do WPR (2006/2042(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 33 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1268/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. w sprawie wspólnotowych środków pomocowych na rzecz działań przedakcesyjnych w dziedzinie rolnictwa oraz rozwoju obszarów wiejskich w państwach Europy Środkowej i Wschodniej ubiegających się o członkostwo w Unii Europejskiej w okresie przedakcesyjnym⁽¹⁾,
- uwzględniając Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2004/281/WE z dnia 22 marca 2004 r. w sprawie dostosowania Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej w następstwie reformy wspólnej polityki rolnej⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 161 z 26.6.1999, str. 87.

⁽²⁾ Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2013/2006 (Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 13).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 93 z 30.3.2004, str. 1.

Czwartek, 29 marca 2007 r.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 864/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz dostosowujące je w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Litwy, Łotwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)⁽³⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁽⁴⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r.⁽⁵⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady z dnia 19 grudnia 2006 r. zmieniające i poprawiające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0037/2007),
- A. mając na uwadze, że rozszerzenie z 2004 r. znacząco zwiększyło powierzchnię gruntów rolnych (o ok. 27 %), liczbę gospodarstw rolnych (o ok. 60 %) oraz liczbę pracowników zatrudnionych w rolnictwie (o ok. 57 %) w Unii Europejskiej, zwiększając tym samym jej potencjał produkcyjny oraz znaczenie rolnictwa; mając na uwadze, że zwiększenie wydajności z hektara w procesie wytwarzania żywności i paszy pozwala na uzyskanie dostatecznej ilości obszarów do produkcji biomasy oraz że przyczyniło się to do dalszego zróżnicowania w europejskim sektorze rolnictwa i obszarów wiejskich; mając na uwadze, że proces ten nasilił się i pogłębił wraz z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii,
- B. mając na uwadze, że rolnictwo w większości nowych państw członkowskich różni się znacznie w stosunku do państw UE-15 pod względem poziomu produkcji i jej struktury, wielkości gospodarstw, a także ma niższą od starych państw członkowskich ogólną wydajność, niższy stopień rozwoju technologicznego oraz integracji pionowej i poziomej,
- C. mając na uwadze, że w większości nowych państw członkowskich rolnictwo odgrywa większą rolę gospodarczą i społeczną niż w UE-15, jako że wkład sektora w dochód narodowy brutto oraz odsetek osób w nim zatrudnionych są powyżej średniej UE,
- D. mając na uwadze, że w niektórych nowych państwach członkowskich rolnictwo nietowarowe i niskotowarowe spełnia bardzo ważne funkcje społeczne, kulturowe i środowiskowe,
- E. mając na uwadze, że nowe państwa członkowskie zostały pomyślnie i płynnie włączone w rynek wewnętrzny, przyczyniając się do znaczącego wzrostu europejskiego handlu produktami rolnymi i handlu żywnością; mając na uwadze, że nowe państwa członkowskie należycie wprowadziły i stosowały przepisy weterynaryjne, fitosanitarne, bezpieczeństwa żywności, organizacji wspólnego rynku i inne zasady horyzontalne, zatem nie było konieczne zastosowanie specjalnych środków ochronnych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 161 z 30.4.2004, str. 48.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 320/2006 (Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 42).

⁽³⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2012/2006 (Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 8).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 247/2007 (Dz.U. L 69 z 9.3.2007, str. 3).

⁽⁵⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 8.

Czwartek, 29 marca 2007 r.

- F. mając na uwadze, że nowe państwa członkowskie musiały ponieść wysokie koszty społeczne i ekonomiczne w celu dostosowania się do zasad wspólnej polityki rolnej (WPR) oraz ich integracji, a także w celu dostosowania się do konkurencyjnego środowiska w UE; mając na uwadze, że fundusze przedakcesyjne tylko częściowo pokryły koszty procesu dostosowania się i integracji przed akcesją; mając na uwadze, że przystąpienie do UE uwidocznilo ogólne problemy nowych państw członkowskich związane z gospodarką i konkurencyjnością oraz że WPR nie zdołała przyczynić się do ich całościowego rozwiązania,
- G. mając na uwadze, że WPR zainicjowała istotny rozwój i znaczące zmiany w rolnictwie nowych państw członkowskich oraz że narosły pewne problemy i napięcia wynikające głównie z faktu, że zasady WPR nie wspierają w skuteczny sposób rozwoju zrównoważonego, trwałego sektora rolnictwa, zwłaszcza w odniesieniu do hodowli zwierząt, ogrodnictwa oraz integracji na poziomie producentów i odbiorców,
- H. mając na uwadze, że akt przystąpienia przewiduje dla nowych państw członkowskich długi, dziewięcioletni okres stopniowego dochodzenia do pełnych płatności bezpośrednich oraz ich niski poziom początkowy (25 % poziomu mającego zastosowanie w UE), chociaż państwa te w pełni podlegają zasadom rynku wewnętrznego i wkładu do budżetu; mając na uwadze, że poziom kosztów i dochodów w nowych państwach członkowskich nie uzasadnia takiego zróżnicowania, które prowadzi do nierównych warunków konkurencji dla rolników z nowych państw członkowskich,
- I. mając na uwadze, że problemy, z którymi powinny się zmierzyć nowe państwa członkowskie, wymagają przede wszystkim zmian strukturalnych w celu wzmocnienia konkurencyjności; mając na uwadze, że środki WPR służące wspieraniu dochodów i gwarantowaniu cen znacznie przyczyniły się do tego wzmocnienia,
- J. mając na uwadze, że Komisja i Rada spóźniły się lub wykazały niechęć wobec zrozumienia szczególnych problemów nowych państw członkowskich i zaoferowania niezbędnej pomocy (np. problemy na rynku owoców i warzyw, zwłaszcza w odniesieniu do owoców miękkich, czereśni i wiśni oraz jabłek, nieuzasadniona blokada przez Rosję i Ukrainę polskiego eksportu, zmiana i propozycja zniesienia przepisów interwencyjnych dotyczących kukurydzy, import miodu z krajów trzecich),
- K. mając na uwadze, że zdecydowanie zbyt mała liczba producentów będących właścicielami w przemyśle rolno-spożywczym nowych państw członkowskich oraz nadużywanie dominującej pozycji przez sieci handlowe poważnie ograniczają konkurencyjność rolników oraz ich możliwości współpracy i integracji,
- L. mając na uwadze, że w odniesieniu do płatności bezpośrednich osiem spośród dziesięciu nowych państw członkowskich wybrało system jednolitej płatności obszarowej (SAPS),
- M. mając na uwadze, że potrzeba pomocy ze strony Wspólnoty w zakresie rozwoju obszarów wiejskich w nowych państwach członkowskich była znacznie wyższa niż dostępne środki budżetowe na okres 2004-2006, a jednocześnie przepisy wykonawcze programów rozwoju obszarów wiejskich ograniczyły dynamiczne wykorzystanie środków wspólnotowych; mając na uwadze, że czynniki te istotnie zmniejszyły wpływ drugiego filara WPR w nowych państwach członkowskich i mogą także utrzymać się w okresie obowiązywania nowych ram finansowych,

Płynna integracja, sytuacja obopólnej korzyści

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że sektor rolnictwa i żywności nowych państw członkowskich został gruntownie i płynnie włączony do wspólnego rynku Unii Europejskiej;
2. podkreśla, że rozszerzenie z 2004 r., mimo że spowodowało zakłócenia na rynkach rolno-spożywczych niektórych nowych państw członkowskich, wywarło znaczący wpływ na rozwój i poszerzenie ugruntowanych stosunków rynkowych w ramach UE-25 jako całości;
3. zauważa, że rozszerzenie było przynajmniej częściowo korzystne dla sektora rolnictwa i żywności zarówno w nowych, jak i starych państwach członkowskich: podmioty w nowych państwach członkowskich skorzystały na wyższym poziomie wsparcia dla rolnictwa oraz na zwiększeniu możliwości handlowych, podczas gdy przetwórstwo spożywcze i handel międzynarodowy w starych państwach członkowskich zanotowały postępy; oraz że zwiększył się poziom inwestycji oraz obroty w handlu detalicznym, szczególnie w okresie przedakcesyjnym;

Czwartek, 29 marca 2007 r.

4. uważa, że ogólnie integrację nowych państw członkowskich należy ocenić pozytywnie, jednak nie we wszystkich przypadkach jest to jednoznaczne, ponieważ nie w każdym gospodarstwie nastąpiła poprawa sytuacji dochodowej; podkreśla, że podniesienie cen skupu i dopłat zostało częściowo zniwelowane przez znaczny wzrost kosztów produkcji (np. podwyżka cen paliw, energii, nawozów, środków ochrony roślin oraz maszyn);
5. podkreśla fakt, że rozszerzenie nie zwiększyło poziomu ryzyka w dziedzinie bezpieczeństwa żywności, zdrowia zwierząt i roślin, i w związku z tym odnotowuje, że normy i skuteczność pracy właściwych organów w nowych państwach członkowskich sytuują się w niektórych aspektach powyżej średniej UE;
6. zauważa, że rozszerzenie z 2004 r. nie spowodowało nadmiernego obciążenia budżetu WPR i nie wymagało znaczących zmian w budżecie UE, jednakże decyzje o zamrożeniu rynku i budżetu płatności bezpośrednich oraz ramy finansowe na lata 2007-2013 wymagają wysiłku opartego na zasadzie solidarności ze strony UE-15 począwszy od 2007 r.; ponadto zwraca uwagę, że w następstwie decyzji podjętych przez Radę Europejską w grudniu 2005 r. i dotyczących przystąpienia Bułgarii oraz Rumunii producenci z UE-15 zostali obciążeni dalszymi redukcjami budżetowymi, które wykraczają poza decyzje w sprawie realizacji działań w celu wzmocnienia drugiego filara, takich jak opcjonalna modulacja;
7. ubolewa nad faktem, że na rozszerzenie zarówno w 2004 r., jak i w 2007 r. nie przeznaczono większych kwot, chociażby w wysokości planowanej pierwotnie;

Wdrażanie WPR w nowych państwach członkowskich

8. zauważa, że istotne różnice pomiędzy sektorami rolnictwa w nowych państwach członkowskich prowadzą do różnic dotyczących wpływu wdrażania WPR oraz zakresu i skali wyzwań stojących przed nowymi państwami członkowskimi;
9. zauważa, że po rozszerzeniu UE o 10 nowych państw członkowskich w 2004 r. przepisy wspólnotowe nie zostały odpowiednio dostosowane do nowych warunków panujących na niektórych rynkach (np. rynek owoców miękkich, rynek skrobi);
10. zauważa, że konsekwencją dostosowania do warunków i zasad rynku wewnętrznego oraz wdrażania WPR – zwłaszcza w odniesieniu do przepisów weterynaryjnych, fitosanitarnych, bezpieczeństwa żywności, organizacji wspólnego rynku i innych zasad horyzontalnych – jest konieczność znacznego wysiłku ze strony rolników i administracji w nowych państwach członkowskich;
11. jest zdania, że Komisja przez wiele miesięcy nie przywiązywała należytej wagi do zakazu eksportu na Ukrainę i do Rosji produktów rolnych pochodzących z Polski i nie podejmowała skutecznych działań w celu jego zniesienia;
12. zauważa, że chociaż finansowane przez UE programy przedakcesyjne wniosły wkład we wdrażanie WPR, a programy twinningowe okazały się przydatne, to pierwotne cele osiągnięto tylko częściowo, zaś skuteczność środków wspólnotowych była ograniczona;
13. przypomina, że program SAPARD rozpoczął się ze znacznym opóźnieniem, a jego zasięg był także ograniczony – głównie z powodu jego skomplikowanych wymogów i braku podejmowanych na czas decyzji ze strony Komisji i władz nowych państw członkowskich;
14. zauważa, że niektóre nowe państwa członkowskie stoją w obliczu poważnych trudności we wdrażaniu wspólnotowych programów rozwoju obszarów wiejskich, co wynika z ich złożonych zasad i obciążenia administracyjnego związanego z zarządzaniem nimi;
15. ponownie stwierdza, że ponieważ płatności bezpośrednie odgrywają istotną rolę w rozwoju i dostosowaniu sektora rolnictwa w nowych państwach członkowskich, ich niski poziom w pierwszych latach okresu stopniowego wprowadzania nie tylko utrudnił konieczne dostosowanie, ale także stworzył nierówne warunki konkurencji na rynku wewnętrznym, co dla niektórych przedsiębiorstw oznaczało trudności gospodarcze, którym nie były one w stanie sprostać;

Czwartek, 29 marca 2007 r.

16. podkreśla istotną rolę programów rozwoju obszarów wiejskich, zarówno dla dostosowania gospodarstw rolnych do nowych warunków rynkowych, np. w dziedzinie przetwarzania i wprowadzania do obrotu własnych produktów lub w branży turystycznej, jak i w odniesieniu do stworzenia alternatywnych możliwości uzyskiwania dochodów dla rolników wycofujących się z podstawowej produkcji rolniczej ze względu na sytuację gospodarczą;
17. zauważa, że różnice poziomów płatności bezpośrednich pomiędzy UE-10 a UE-15 nie zapewniły równych reguł gry, przez co w kilku nowych państwach członkowskich producenci ponieśli straty nawet na własnym rynku krajowym, do czego przyczyniła się zwłaszcza konkurencja spowodowana wzrostem importu i eksportu z krajów trzecich w wyniku zmienionej procedury celnej;
18. zauważa, że zastrzeżenia Komisji wobec nowych państw członkowskich co do rzekomych nadmiernych zapasów w dniu akcesji do UE oraz groźby nałożenia ogromnych kar finansowych były w większości przypadków bezpodstawne i oparte na błędnych wyliczeniach, a na żadnym z rynków rolnych nie zanotowano zakłócenia równowagi, które mogłyby wynikać z rzekomych nadmiernych zapasów;
19. podkreśla, że nowe państwa członkowskie były zmuszone zastosować uzupełniające krajowe płatności bezpośrednie („top-up”), które można uważać za formę współfinansowania i rodzaj sprowadzenia wspólnotowych płatności bezpośrednich na szczebel krajowy oraz które spowodowały poważne trudności polityczne i gospodarcze w różnych nowych państwach członkowskich, ponieważ znacznie obciążyły budżety krajowe i ograniczyły możliwość zastosowania programów pomocy państwa;
20. podkreśla, że z powodu ograniczeń budżetowych oraz wbrew ogólnym celom i zasadom WPR i modulacji w UE-15, większość nowych państw członkowskich została zmuszona do przegrupowania części wspólnotowych środków na rozwój obszarów wiejskich na cele CNDP, jak przewiduje akt przystąpienia;
21. przypomina o stanowisku niektórych nowych państw członkowskich, że całkowicie oddzielone od produkcji płatności obszarowe nie przyczyniają się w pełni do zrównoważonego rozwoju i trwałości rolnictwa tych państw oraz że do 2013 r. w niektórych państwach członkowskich przynajmniej tymczasowo mogą być konieczne preferencje sektorowe i/lub opcjonalne płatności powiązane z poziomem produkcji; przypomina w związku z tym o pomyślnym zastosowaniu systemu CNDP całkowicie lub częściowo związanych z produkcją oraz tymczasowych środków pomocy państwa;
22. zauważa, że większość nowych państw członkowskich chciałaby jak najdłużej kontynuować stosowanie systemu jednolitej płatności obszarowej (SAPS), jako że przejście na system jednolitej płatności (SPS) wiąże się z wyjątkowym obciążeniem administracyjnym i technicznym;
23. uznaje za konieczne przestrzeganie zasad wzajemnej zgodności i wymogów dotyczących rozsądnych metod uprawy w rolnictwie i warunków środowiskowych, zarówno w starych, jak i w nowych państwach członkowskich; proponuje stopniowe wprowadzanie zasad wzajemnej zgodności, tak aby zostały one całkowicie wdrożone do końca okresu stopniowego wprowadzania płatności bezpośrednich; proponuje także, aby nowe państwa członkowskie miały możliwość odroczenia stosowania zasad wzajemnej zgodności do zakończenia stopniowego wprowadzania płatności bezpośrednich; proponuje również, aby wymogi dotyczące zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska pozostały w mocy przynajmniej przez okres stosowania SAPS, ponieważ większość nowych państw członkowskich może mieć trudności z osiągnięciem zgodności ze złożonymi i kosztownymi zasadami wzajemnej zgodności;
24. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż Rada zaakceptowała propozycję Komisji w sprawie utrzymania SAPS do końca 2010 r. oraz rozszerzenia systemu pomocy z tytułu uprawy roślin energetycznych na nowe państwa członkowskie;
25. wzywa Komisję do uwzględnienia – w ramach upraszczania i racjonalizacji wdrażania WPR, przepisów dotyczących płatności bezpośrednich oraz programów rozwoju obszarów wiejskich – problemów, z którymi borykają się przede wszystkim nowe państwa członkowskie, a także do zaproponowania odpowiednich rozwiązań, nie odbiegając przy tym od zasad wdrażania WPR;

Czwartek, 29 marca 2007 r.

26. podkreśla, że Komisja powinna w większym stopniu uwzględniać szczególne problemy i niepokoje nowych państw członkowskich w swoich decyzjach w zakresie WPR;

27. jest poważnie zaniepokojony nowym wnioskiem Komisji w sprawie całkowitego zniesienia od 2007 r. systemu interwencyjnego dla kukurydzy; zauważa, że sposób przedstawienia wniosku jest sprzeczny z podstawowymi zasadami UE ze względu na wybrany termin, brak należytej oceny, zwłaszcza w odniesieniu do skutków dla wspólnej organizacji rynku zbóż i dopłat bezpośrednich obliczanych na podstawie powierzchni gruntu, a także brak rozwiązań alternatywnych lub okresów przejściowych; jest zdania, że przedwczesne zniesienie systemu interwencyjnego dla kukurydzy może mieć poważne konsekwencje;

28. uważa, że w duchu reformy WPR z 2003 r. warto zastanowić się nad wprowadzeniem płatności obszarowych do upraw owoców miękkich kierowanych do przetwórstwa i powiązaniem ich z obowiązkowym uczestnictwem w grupach lub organizacjach producentów oraz obowiązkiem sprzedaży produktów w ramach kontraktacji, co mogłoby się przyczynić do wzrostu konkurencyjności sektora owoców miękkich oraz poprawić sytuację rolników w państwach członkowskich, zwłaszcza w Polsce;

29. uważa, że konieczne są dalsze zmiany w produkcji rolnej i w strukturze obszarów wiejskich nowych państw członkowskich, i podkreśla, że zasady WPR oraz pomoc Wspólnoty musi wspierać tę procedurę; podkreśla, że kluczową kwestią jest wprowadzanie niezbędnych zmian w sposób stopniowy, jako że społeczność obszarów wiejskich związana z rolnictwem oraz sektor rolnictwa nowych państw członkowskich mogłyby nie znieść zbyt szybkich i drastycznych zmian w strukturze produkcji i zatrudnienia;

Przyszłość WPR w rozszerzonej UE

30. zauważa, że aktualna WPR nie jest w stanie poradzić sobie ze znaczną częścią problemów rolnictwa i problemów związanych z rolnictwem w rozszerzonej UE; uważa, że nałożone przez Światową Organizację Handlu (WTO) oddzielenie płatności bezpośrednich od produkcji ogólnie wzmacnia orientację rynkową rolnictwa UE, lecz płatności bezpośrednie oddzielone od produkcji nie przyczyniają się w pełni do stworzenia trwałego sektora rolnictwa i społeczności obszarów wiejskich ani w nowych państwach członkowskich, ani w większości państw UE-15; zauważa, że konieczne są dodatkowe środki lub indywidualne rozwiązania w zakresie stosowania płatności bezpośrednich;

31. jest zdania, że szczególnie w państwach członkowskich i regionach, w których wyspecjalizowane gospodarstwa odgrywają decydującą rolę w rolnictwie, obecny system płatności bezpośrednich nadmiernie promuje uprawy polowe, zaś nie przyczynia się w odpowiedni sposób do stworzenia systemu trwałej hodowli zwierząt oraz nie wspiera ani nie ułatwia koniecznych zmian strukturalnych;

32. zauważa, że w przypadku niektórych nowych państw członkowskich kwoty przypisane do pewnych sektorów doprowadziły do zamrożenia lub nawet spadku produkcji rolnej, a fakt, że płatności oddzielone od produkcji zostały powiązane z niższym poziomem kwot, był jeszcze jednym niekorzystnym dla nowych państw członkowskich aspektem dopłat, obok okresu stopniowego ich wprowadzania; zauważa ponadto, że problem występuje także w niektórych starych państwach członkowskich;

33. uważa, że realizację celów WPR w nowych państwach członkowskich utrudnia także niewystarczający poziom finansowania rozwoju obszarów wiejskich, brak skutecznego systemu zarządzania ryzykiem i kryzysami oraz zbyt sztywne przepisy wspólnotowe dotyczące pomocy państwa;

34. podkreśla, że należy utrzymać WPR na szczeblu Wspólnoty w ramach zreformowanej WPR oraz unikać sprowadzenia jej na szczebel krajowy; uważa jednak, że należy stosować specjalne środki oparte na zasadzie pomocniczości; jest zdania, że konieczny jest przegląd zakresu, celów i zasad WPR, w tym europejskiego modelu rolnictwa, biorąc pod uwagę cele i potrzeby rolnictwa, obszarów wiejskich, rolników, konsumentów i całego społeczeństwa w rozszerzonej UE-27, tak aby określić niezbędne środki finansowe i zapewnić ich właściwy, sprawiedliwy i należyty uzasadniony podział;

Czwartek, 29 marca 2007 r.

35. podkreśla, że wszystkie ewentualne czynniki (np. konsekwencje wcześniejszych decyzji finansowych, reformy WPR, doświadczenia nowych państw członkowskich, niejednorodność i różnorodność europejskiego rolnictwa) muszą być należycie uwzględnione w przyszłej reformie WPR, zwłaszcza podczas „kontroli stanu WPR” oraz przeglądu śródkresowego ram finansowych na lata 2007-2013, który nastąpi w latach 2008-2009;

36. podkreśla ponadto, że bezwzględnie konieczne jest unikanie decyzji podporządkowanych wyłącznie celowi obniżenia poziomu finansowania wspólnotowego lub utrzymania finansowego status quo wśród państw członkowskich;

37. uważa, że produkcja biomasy i bioenergii odegra strategiczną rolę w przyszłości sektora rolnictwa UE; zwraca się o odpowiednie finansowanie z UE na rzecz promocji produkcji biomasy na obszarach, które nie są już potrzebne do produkcji żywności i paszy; przypomina w tym zakresie o dużych zdolnościach nowych państw członkowskich oraz zwiększonym ogólnym potencjale produkcyjnym w poszerzonej UE;

38. podkreśla, że zaspokajanie szczególnych potrzeb państw członkowskich i regionów, w tym rozwiązywanie problemów i trudności w nowych państwach członkowskich, powinno być utrzymane w oparciu o pomocniczość i z zastosowaniem następujących specjalnych instrumentów:

- wprowadzenie zrewidowanego systemu płatności bezpośrednich, w tym nowych środków, takich jak dobrowolna możliwość ponownego powiązania płatności z produkcją, przeznaczona dla państw członkowskich, które uważają ją za konieczną do realizacji celów społecznych, celów w zakresie zatrudnienia i trwałego rozwoju; rozszerzenie płatności bezpośrednich na nowe sektory i nowych beneficjentów (np. owoce miękkie przeznaczone do przetwórstwa) w ramach zrewidowanego systemu krajowych kopert finansowych i pełnego finansowania wspólnotowego,
- wprowadzenie dodatkowych, opcjonalnych, regionalnych lub tymczasowych środków rynkowych z finansowaniem wspólnotowym,
- zastosowanie systemu kopert krajowych pochodzących z budżetu UE w sektorach mających podlegać reformie (wino, owoce i warzywa),
- poprawa wsparcia i stosowanie silnych zachęt dla organizacji zrzeszających producentów, a także zniesienie w poszczególnych krajach barier prawnych utrudniających im działanie,
- wspieranie współpracy transgranicznej pomiędzy organizacjami zrzeszającymi producentów,
- wprowadzenie skutecznego systemu zarządzania kryzysami i ryzykiem w rolnictwie przy finansowym wsparciu Wspólnoty wypłacanym z kopert krajowych,
- wzmocnienie rynku wewnętrznego przez wspólne przepisy dotyczące jakości, wprowadzania do obrotu, konkurencji, bezpieczeństwa żywności, ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt,
- wzmocnienie systemu rozwoju obszarów wiejskich i jego finansowania,
- zwiększenie elastyczności przepisów dotyczących pomocy państwa (zwłaszcza poszerzenie zakresu wyłączeń grupowych i podwyższenie poziomu minimalnego);

39. uważa, że podczas rundy negocjacyjnej z Doha należy zapewnić zgodność z wymogami WTO, co byłoby częścią propozycji UE w zakresie zmniejszenia barier handlowych, lub w zamian za zgodę innych członków WTO na utrzymanie poziomów pomocy wewnętrznej;

40. przypomina, że użytecznym instrumentem ochrony rynku UE przed nadmiernym importem czy importem po zaniżonych cenach w sektorach wrażliwych, w tym wrażliwych dla nowych państw członkowskich, mogłyby być dodatkowe opłaty celne nakładane w ramach mechanizmu specjalnych klauzul ochronnych (SSG); zwraca się do Komisji o stworzenie takiej możliwości przez negocjacje w ramach obecnej rundy WTO stosownej modyfikacji aktualnego zakresu SSG w liście koncesyjnej UE; przypomina, że część nowych państw członkowskich miała możliwość stosowania SSG we wrażliwych sektorach rolnych nieobjętych aktualną listą koncesyjną UE;

Czwartek, 29 marca 2007 r.

41. oczekuje, że przyszła WPR weźmie pod uwagę nie tylko potrzeby rozszerzonej UE, ale stanie się także łatwiejsza w zarządzaniu; oczekuje, że zmniejszy ona obciążenie administracyjne rolników i organów krajowych oraz będzie wspierać bezpieczną produkcję, ukierunkowaną na rynek i przyjazną dla środowiska, przy zapewnieniu przyszłości trwałego rolnictwa;

42. zwraca się do Komisji, państw członkowskich i wszystkich zainteresowanych stron o podjęcie otwartej dyskusji i przedstawienie perspektywicznych propozycji w celu budowy trwałej przyszłości rolnictwa w rozszerzonej UE;

43. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący opracowania długoterminowej perspektywy z myślą o rozwoju WPR po 2013 r., która w sposób kompleksowy wykorzysta wyjątkową szansę wynikającą z faktu, iż wzrost światowego handlu produktami rolno-spożywczymi w ciągu najbliższych 30 lat prawdopodobnie dwukrotnie przewyższy oczekiwany ogólny wzrost handlu światowego, w ramach której będzie się ponadto zwracać szczególną uwagę na równomierny rozwój rolnictwa we wszystkich regionach UE, a państwa UE-15 oraz nowe państwa członkowskie wspólnymi siłami będą realizować zadania stawiane stale przed rolnictwem w zakresie produkcji, jak i w innych dziedzinach;

*

* *

44. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również parlamentom i rządów państw członkowskich.

P6_TA(2007)0102

Zapalenie wątroby typu C

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zapalenia wątroby typu C

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 116 Regulaminu,

- A. mając na uwadze fakt, że 12 milionów ludzi w Europie jest zakażonych wirusem zapalenia wątroby typu C (HCV),
- B. mając na uwadze, że wirus HCV stanowi pilną kwestię jako choroba atakująca wątrobę i prowadząca do chronicznego zapalenia wątroby typu C powodującego marskość wątroby, niewydolność wątroby lub raka wątroby, tym samym zwiększając zapotrzebowanie na przeszczepy,
- C. mając na uwadze, że jako „niemy zabójca” i „podstępna” choroba wirus HCV często nie jest wykrywany, tak że wielu pacjentów pozostaje niezdiagnozowanych, podczas gdy pacjenci zdiagnozowani niejednokrotnie padają ofiarą stygmatyzacji,

1. wzywa Komisję i Radę do:

- uznania zapalenia wątroby typu C za pilną kwestię z zakresu ochrony zdrowia i wskazanie działań priorytetowych w programach przyszłych prezydencji Rady;
- przyjęcia zalecenia Rady w sprawie badań przesiewowych pod kątem zapalenia wątroby typu C, przy zapewnieniu wczesnej diagnozy i szerszego dostępu do leczenia i opieki;
- reakcji na zalecenia zawarte w swojej rezolucji z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie ochrony europejskich pracowników opieki zdrowotnej przed zakażeniami krwiopochodnymi wynikającymi ze zranień igłą⁽¹⁾;
- ułatwienia dalszych badań nad leczeniem pacjentów z zapaleniem wątroby typu C zakażonych również wirusem HIV i/lub zakażeniem wątroby typu B, prowadzonych w ramach Siódmego programu ramowego badań naukowych;

2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy Radzie i Komisji Europejskiej.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0305.